

Op bezoek bij de burgemeester

Op een draffe steekt Pinkeltje de straat over. Hij is bijna bij het stadhuis van Zilverentorendorp. De vijf zilveren torentjes boven op het eeuwenoude gebouw schitteren in de voorjaarszon, die dapper tussen de schapenwolken door straalt.

Burgemeester Pinkeline heeft Pinkeltje gevraagd om zo snel mogelijk bij haar te komen. Ze heeft er niet bij gezegd waar het om gaat, maar hij denkt dat het iets belangrijks is. Waarom zou de burgemeester anders zo veel haast hebben hem te spreken? Pinkeltje loopt de trap op die naar de lieveheersbeestjesrode voordeur leidt en gaat het stadhuis binnen. In de grote zaal ziet hij de burgemeester al achter haar deftige bureau vol papieren zitten. Door haar burgemeestersketting kan iedereen meteen zien dat zij de baas van Zilverentorendorp is.

‘Ah! Welkom, Pinkeltje,’ zegt de burgemeester als ze hem in het oog krijgt. ‘Wat fijn dat je zo snel kon komen.’ Ze wijst naar een feestelijk uitgedoste pinkel die naast haar staat.

‘Dit is Pinkelala, de voorzitter van de feestcommissie van Zilverentorendorp. Hij is de baas over alles wat met feest te maken heeft in ons dorp.’

‘Hatsee!’ roept Pinkelala vrolijk. De felle kleuren van zijn feestkleding doen bijna pijn aan de ogen. Hij maakt een diepe buiging voor Pinkeltje.

‘Eh, aangenaam,’ stamelt die een beetje verward. ‘En dank u voor de uitnodiging, mevrouw de burgemeester.’

‘Ach, noem mij maar gewoon burgemeester, hoor,’ zegt de burgemeester.

‘Zal ik doen,’ zegt Pinkeltje. ‘Waarvoor heeft u mij precies laten komen?’

‘Goede vraag, Pinkeltje.’ Ze gebaart naar een stoel. ‘Ga toch zitten.’

Pinkeltje gaat zitten en slaat zijn benen over elkaar.

De burgemeester kijkt hem aan. ‘Afijn, zoals je misschien wel weet, heeft Zilverentorendorp een vriendschapsband met de provincie Zeeland, in Nederland. Kijk alleen al naar ons stadhuis: een exacte kopie van het belfort in het Zeeuwse Sluis!’

‘Is het werkelijk?’ zegt Pinkeltje. ‘Dat wist ik allemaal niet. Wat houdt dat precies in, die vriendschapsband?’

‘Dat betekent dat we vaker feest kunnen vieren,’ antwoordt Pinkelala in plaats van de burgemeester, die instemmend knikt. ‘Door deze vriendschapsband, mogen we hier in Zilverentorendorp óók feestvieren op de dagen dat het feest is in Zeeland.’

Pinkeltje knikt begrijpend. ‘Zeeland, Zeeland...’ Hij spreekt de naam van die provincie uit alsof hij iets voor het eerst proeft. ‘Is dat een zee óf een land? Of misschien een land in zee?’

‘Ik zou zeggen: dat laatste,’ zegt burgemeester Pinkeline. ‘Zeeland is een Nederlandse provincie waar de zee een grote rol speelt. Het motto van Zeeland is niet voor niets “Ik worstel en kom boven”.’

‘Boven water,’ voegt Pinkelala daaraan toe. ‘Boven zéewater, om precies te zijn.’

De burgemeester knikt. ‘Zeeland bestond vroeger grotendeels uit eilanden in zee, maar vandaag de dag zijn die eilanden bijna allemaal met elkaar verbonden door bruggen, dammen en dijken.’

Pinkeltje kijkt verbaasd. ‘Een hele provincie die uit voormalige eilanden bestaat?’

‘Dat klopt,’ antwoordt de burgemeester. ‘Vroeger waren er vaak overstromingen in Zeeland. De ergste overstroming was de Watersnoodramp. Dat was een vreselijke gebeurtenis.’

Verontrust probeert Pinkeltje zich voor te stellen hoe het zou zijn als Zilverentorendorp helemaal onder water stond. Dat zou inderdaad vreselijk zijn!

‘Na die ramp hebben ze een plan bedacht om ervoor te zorgen dat zo’n overstroming nooit meer kon gebeuren,’ gaat de burgemeester verder. ‘Dat werd het Deltaplan genoemd. In de loop van de jaren bouwden ze in Zeeland een heel slimme verdediging om de dreiging van de zee te stoppen.’

‘Dat klinkt als een heel goed plan,’ zegt Pinkeltje. ‘En werkte het?’

De burgemeester knikt. ‘Jazeker. Sinds de Deltawerken klaar zijn, is er geen overstroming meer geweest in Zeeland. Het is er nu hartstikke veilig voor mensen en dieren om te wonen. En om op vakantie te gaan. Zeeland is een geliefde bestemming

voor toeristen. Ik denk niet dat je je er hoeft te vervelen!’

‘Pardon?’ zegt Pinkeltje verbaasd. ‘U bedoelt toch niet dat ik...’
‘Naar Zeeland wordt gestuurd?’ vult de burgemeester lachend aan. ‘Ja, dat bedoel ik juist wél! Of laat ik het anders zeggen: Pinkeltje, heb je misschien zin om voor ons naar Zeeland te gaan?’

Van opwinding begint Pinkeltje op en neer te wippen op zijn stoel. Hij heeft altijd wel zin in een nieuw avontuur! En in Zeeland is hij nog nooit geweest.

‘Burgemeester, meneer Pinkelala, ik voel me vereerd! Maar waarom willen jullie eigenlijk dat ik naar Zeeland ga?’

‘Die speciale vriendschap tussen Zeeland en Zilverentorendorp bestaat binnenkort precies honderd jaar,’ roept Pinkelala uit. ‘En dat is een goede reden voor een groot feest!’

‘Precies. Een themafeest, hadden wij bedacht,’ vult de burgemeester aan.

‘Dat klinkt leuk,’ zegt Pinkeltje. ‘Maar als we dat feest hier houden, waarom moet ik dan naar Zeeland toe?’

‘Dat zal ik je vertellen,’ zegt de burgemeester. Ze staat op van haar bureau en loopt naar een groot vel papier op een rol. ‘Ik heb wat uitleg voorbereid op deze flipover. Kijk maar. Het thema van het feest is natuurlijk Zeeland. Kijk, hier zie je hoe de provincie eruit ziet op de kaart.’ Ze wijst naar een verzameling eilanden in het zuidwesten van de kaart van Nederland. ‘En een Zeeuws feest is natuurlijk niet compleet zonder de juiste lekkernijen, zoals bijvoorbeeld...’ Ze slaat het vel papier om en op het volgende vel op de rol staat een plaatje van een vreemd uitziend broodje. ‘... de Zeeuwse bolus!’ De burgemeester likt aan haar vinger en slaat opnieuw het vel om. ‘De Zeeuwse boter-

babbelaar! En tot slot...' ze onthult het laatste vel, 'de paptaart!' 'Dat ziet er smakelijk uit,' zegt Pinkeltje verlekkerd.

De burgemeester knipoogt. 'Dat vinden wij nou ook. Daarom willen we graag dat jij naar Zeeland afreist om deze typisch Zeeuwse versnaperingen te kopen. Genoeg voor alle inwoners van Zilverentorendorp!'

'Ik zeg altijd: een feest is geen feest, als je niet naar Zeeland bent geweest,' deelt Pinkelala luid mee.

'Ik hoor je zo ook wel, hoor,' zegt Pinkeltje lachend. Hij denkt even na. 'Maar kunnen we zo'n bolus niet gewoon zelf bakken? Er zit een uitstekende bakker hier verderop aan het plein...'

'De recepten om de échte Zeeuwse bolussen, boterbabbelaars en paptaart te maken, hebben we niet in ons bezit,' zegt de burgemeester ernstig. 'Helaas, moet ik erbij zeggen.'

'Ik denk dat die recepten geheim zijn,' fluistert Pinkelala. Zijn stem klinkt alsof hij denkt dat iemand hen afluistert.

'Voor een geslaagd feest moeten de lekkernijen sowieso écht uit Zeeland komen,' besluit de burgemeester. 'Anders is het niet écht Zeeuws.'

'En wanneer is dat Zeeuwse feest eigenlijk?' vraagt Pinkeltje.

De burgemeester en Pinkelala kijken elkaar snel aan. Het lijkt wel alsof ze het allebei niet durven te zeggen. Uiteindelijk neemt de burgemeester het woord.

'Eh, ja, dat is dus al heel snel,' mompelt ze. 'Eh...'

'Komende maandag al!' zegt Pinkelala. 'Dus je moet wel meteen vertrekken!'

'We beseffen dat het heel kort dag is. Maar je moet weten dat de koninklijke pinkelkoerier zich vanochtend vroeg ziek heeft gemeld. Anders hadden we die wel op pad gestuurd. Dus we

hoopten dat jij voor hem zou willen invallen, avontuurlijk als je bent. Wat denk je ervan? Ben je beschikbaar voor deze missie?' vraagt de burgemeester.

Pinkeltje knikt. Dan schiet hem iets te binnen. 'Toevallig wel. Ik heb verder geen afspraken. Maar Pinkelotje is deze week nog als hulp mee op kamp met groep 8 van de Dick Laan-school. Dus zij is er niet!'

De burgemeester steekt haar vinger op. 'Geen zorgen. We hebben iemand in Zeeland die je kan helpen. Ter plaatse. Op de grond én onder water. Haar naam is Naja.'

'Naja? Is dat ook een pinkel?' vraagt Pinkeltje.

'Ehm, nee. En ik weet eigenlijk ook niet precies wat ze dan wel is. Wat ik in elk geval zeker weet, is dat ze de weg weet in Zeeland. En in zeewater trouwens ook.'

'Huh?'

De burgemeester wappert met een hand, om aan te geven dat vragen stellen niet zo veel zin heeft 'Geen zorgen, je ziet het vanzelf. Ze zal je in elk geval helpen. Denk erom: we hebben Zeeuwse bolussen, boterbabbelaars en paptaart nodig.'

'Laatste vraag,' merkt Pinkeltje op. 'Als ik al die lekkernijen gevonden heb... Hoe krijg ik ze dan in Pinkeltjesland?'

'Ook daaraan is gedacht,' zegt de burgemeester. 'Voor het vervoer hebben we de firma Bergeend ingeschakeld. De enige eendensoort die zich thuis voelt op het water én in de bergen!'

'Handig, zegt Pinkeltje. 'Aangezien Zeeland aan zee ligt, en Pinkeltjesland boven op een bergtop!'

'Precies,' zegt de burgemeester. 'Ze kunnen veel dragen.' Verwachtingsvol kijkt ze naar Pinkeltje. 'Afijn, wat zeg je ervan? Kun je zo dadelijk al vertrekken?'

Pinkeltje knikt. 'Ik moet alleen wel even een briefje voor Pinkelotje achterlaten, voor als ze eerder thuiskomt en niet weet waar ik ben. Maar als ik dat heb gedaan, kunnen we gaan!'